

Kandidátka do Senátu

Miloslava Vostrá, poslankyně (KSČM), se zamyslela nad knihou prezidenta republiky Miloše Zemana. *»Mýlit se může každý, přiznat však omyl, zvláště v politice, chce pořádný kus odvahy. Ne každý ji má,«* uvedla pro náš list Vostrá. **FOTO – Eduard KARKAN**

Svatý Petr se zlobí

Republikou se prohaly silné bouřky a hodně škodily. Polámané stromy, poškozená auta padajícími větvemi i nutnost oprav střech. Lidé opět sahají do svých peněženek a to i v denním životě.

Plzeňský Prazdroj od 1. října zvyšuje cenu některých svých balených piv. To však bohužel není konec. Zdražování postihne ovoce, maso, mouku a cukr. Od toho se pak odvíjí i cena produktů z těchto základních surovin. Předpověď je tíživá v oblasti zvyšování cen nájemného a služeb. Jak dál je složité rozhodování, podíl na současném stavu má i koronavirus.

Firmy i drobní podnikatelé stávající situaci zvládají s menšími, či většími problémy a v některých případech dochází bohužel ke krachu. Nám se v rámci našich dlouhodobých programů daří prosadit mnoho pozitivních změn s bezprostředním dopadem na náš život, ať už se jedná o školství, zdravotnictví, sociální oblast a další.

Vláda pochopila, že náš dlouhodobý program se zřetelem na zlepšení života seniorů je třeba urychleně realizovat. Co se týče cenového rozpětí u ovoce, zeleniny a potravin, je pravděpodobné, že navýšení domácí produkce v této oblasti může pomoci ceny snížit. Pokud se seznámíte s programy KSČM, zjistíte, že nabízí i možnosti řešení. Komunikace s jednotlivými resorty ve vládě musí být pragmatická a jasná. Mám za to, že se nám to v posledním čase daří. Každý z nás může pomoci. Možná se zdá, že jde jen o malé krůčky, ale tak to v životě chodí, zdánlivá maličkost může být startem k velkým pozitivním změnám.

Ing. Bc. Miloslava Vostrá, poslankyně, předsedkyně Rozpočtového výboru PS Parlamentu ČR a kandidátka do Senátu Parlamentu ČR pro volební obvod č. 30 - Kladno

Zrušit policii? Některé nápady jsou za hranou chápání

Zelená mládež na Západě (a někdy i u nás) mě dokáže pořádně překvapit. Mladí zelení v Německu navrhuji, aby došlo k odzbrojení německé policie, které by mělo vést k jejímu postupnému zrušení a nahrazení sociálními pracovníky. Idea je tedy taková, že by zelená mládež chtěla postupně eliminovat policii jako prostředek k řešení konfliktů a nahradit ji prevencí a spoluprací.

Víte, mně to zní vlastně hrozně hezky. Je to takové plné ideálů o lepším světě, v němž bychom tak nějak chtěli žít všichni. I mně by se moc líbilo, kdybychom vlastní policii vůbec nepotřebovali, protože by nebyly zločiny, které by bylo potřeba řešit. Vše by se vždy domluvívalo mezi lidmi a pokud by tedy došlo k nějakému nepřijemnému nedorozumění, tak by přispěchal empatický sociální pracovník a pomohl by nám dojít ke kompromisu. A vše by bylo v pořádku.

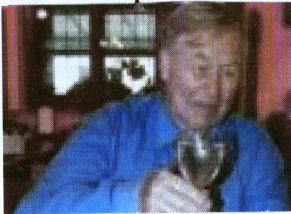
Na tomto konkrétním případě je skvělé vidět, jak může být politická naivita reálně nebezpečná pro společnost. Nejde totiž dělat reálnou politickou praxi na základě vysněného stavu, který naprosto neodpovídá objektivním podmínkám. Pokud se nezačnou nápady a vize formovat na základě toho, co společnost potřebuje a co jí reálně trápí, pak začneme páchat reálné zlo, i když si celou dobu myslíme, že přece děláme neoddiskutovatelné dobro.

Ale zpět k Německu. To se momentálně nachází ve velmi nelehké kulturní a sociální situaci. Socioekonomické rozdíly mezi východní a západní částí země jsou stále jasně zřetelné a k tomu se přidávají boje národnostních menšin, které si s sebou nesou staré křivdy svých regionů. To jsme nedávno mohli pozorovat v pouličních bojích tureckých a kurdských nacionalistů v německých městech.

Volat v takové situaci po zrušení policie neznamená nic jiného, než vystavit obyčejné lidi nebezpečí a nejistotě. Kdyby si mladí zelení uvědomili, že pro to, abychom nepotřebovali policii, musíme nejdříve mít sociálně a kulturně stabilní stát – stejně jako pro to, aby neexistovaly hranice, musíme mít svět bez válek a masové migrace. Kdyby nezačínali z opačné strany, možná by jejich nápady vypadaly úplně jinak. Pokud jim tato záležitost brzy nedojde, tak se v tom lepší případě zesměšní a v tom horším napáchají opravdu velkou škodu vlastního státu.

Kateřina Konečná, poslankyně Evropského parlamentu a místopředsed. KSČM

Neznáme přírodní zákony a stavíme se jim na odpor.

Pro ParlamentníListy.cz **geolog a přírodovědec doc. RNDr. Václav Ziegler, CSc.**, (publikuje v HaNo, pozn.Svobody) hovoří o tom, jak jsme si jako lidé přivodili problémy, které teď s přírodou máme. A nebude lépe, neb prozívaní – a to jak lokální, tak celosvětové – nepřichází. Naopak, mluví o návratu před koronavirovou dobu. Jsme nepolepšitelní a nepoučitelní?

V důsledku zavřených hranic a zastavené mezinárodní dopravy se začalo intenzivněji

mluvit o zajištění potravinové soběstačnosti. Je podle vás důležité o něco takového usilovat, a případně proč?

Většina států se kdysi snažila o potravinovou soběstačnost. Také Československo. Tomu se to dařilo docela dobře, pokud nastala sucha, nebo mokra, ale, jak známo, větru a dešti nelze poroučet. Ještě tak chvilkově vyvolat. Ta soběstačnost byla nutná z důvodu, že ne všechny státy byly k sobě přátelské a jeden se nemohl spoléhat, že ti druzí mu v nouzi pomohou – snad výjimkou byl rok 1947 – z té či oné strany, vždyť se mohlo stát, že i ony mají o potravinou nouzi.

Po roce 1990 se globalizovalo. Dokonce někteří naši politici vykřikovali, že nic nemusíme pěstovat, že všechno dovezeme. Možná, že zapomenli, že v kapitalistickém systému se musí za vše platit, a tedy, že si na to „všechno“ musíme vydělat. Globalizovaly se i ceny, ale v mnohých státech se zemědělcům udělovaly bohaté dotace a zahraniční konkurence se potlačovala nejrůznějšími způsoby – viz třeba naše cukrovary, cukrovinky, voda a tak dále. Nyní zjišťujeme, že třeba vyletěly ceny masa o mnoho procent nahoru. A tak se začalo volat po soběstačnosti. Soběstačnost je krásná věc, když nemusíte dodržovat zahraniční ceny. Ale to my dnes musíme, jinak bychom porušili spoustu dohod, ke kterým jsme se v rámci EU zavázali. A jen tak to nejde. Stačí si připomenout brexit, a to je Velká Británie sakra silný a velký stát. Ale v těch nejzákladnějších komoditách bychom o soběstačnost – i s těmi cenami – usilovat měli.

Jaké jsou podle vás nejdůležitější komodity, jejichž zajištění je strategicky nejdůležitější a jejichž produkci bychom si měli zajistit přednostně?

Musíme brát v potaz přírodní podmínky, ve kterých žijeme, a které vyhovují určitým plodinám, jež patří do základu našeho jídelníčku. A zbudeli, tak i na vývoz, případně směnu. Tak, jako za první republiky anebo ke konci 20. století. To jest – základní obiloviny – pšenice, žito, ječmen, oves, ale třeba i pohanka, dále brambory, cukrová a krmná řepa, kukuřice, v rozumné míře řepka olejka, slunečnice, mák, luštěniny – hrách, čočka, fazole, i některé minority, například čekanka. Pak je tu maso – hovězí, vepřové, telecí, skopové, ale třeba v malochovech i králíci, a také typická česká drůbež – slepice, husy, kachny, samozřejmě i krůty a zase v malochovech i holubi. Pak je tu rybníkářství, to jsme zatím ztratili, i když všelijakými vodními stavbami se k nám nedostávají ani lososi a ani úhoři. Jsou však i další komodity, ve kterých bychom měli hledat soběstačnost. Jsou tu luční porosty na seno i otavu, lesy na dřevo, toho bude stále zapotřebí a po kůrovcové kalamitě, kterou jsme si přivodili vlastní hloupostí, to půjde ztuha. Pak je tu zelenina a ovoce. Myslím, že asi pomeranče, mandarinky a ananasy pěstovat nebudeme, ale jablka, švestky, hrušky, meruňky, broskve, třešně i višně a vinnou révu, a možná i dřínky. A třeba i ty borůvky, maliny a ostružiny. A ze zelenin – já myslím, že u nás se dařilo zelenině dobře. Vždyť nemusíme pěstovat římský kmín, stačí náš český a majoránku, česnek i cibuli, okurky i rajčata, mrkev, celer i petržel a dokonce i křen selský u nás docela jdou.

Těžko budeme pěstovat rýži, tu budeme muset dovážet, a indický či čínský čaj – na to tady přírodní podmínky nejsou, s tím se musíme smířit. A také s tím, že obchody zahraničním zbožím nebudou zavazeny. Ano., více skromnosti to od nás chce. A také se nepřejídat a jídlo nevyhazovat jenom proto, abychom ukázali, „že na to máme“.

Občas zaznívá názor, že člověk by se měl žít hlavně tím, co vyrůstá v zeměpisných šířkách a délkách, ve kterých žije.

Ano, s tím naprosto souhlasím! Měli bychom se o to snažit! Myslím, že jsem to dostatečně vysvětlil v předchozí odpovědi.

Když se teď rozhodneme, že budeme v základních plodinách potravinové soběstační, jak dlouho nám bude trvat, než se toho podaří dosáhnout?

Oprava systému, a to jakéhokoliv, jde ztěžka, huře, než když začínáte „na zelené louce“. Neboť i to naše zemědělství se bude muset přizpůsobit. O tom hovořím snad pokaždé. Stačí jeden pořádný liják a už máme bláto z polí v chodbách, na ulicích a sklepech. Těch hektarů, co bychom ztratili, kdyby vznikly polní cesty a meze! A že dnes a denně ukrájeme zemědělskou půdu všelijakou výstavbou v rámci našeho pohodlí, to nikomu nevádí! Ani těm, co ji prodávají – těch, co se vzpouzejí, je sakra málo! Nevadí to hlavně těm, co si kreslí betonové stavby jakéhokoliv druhu, a těm, kteří o tom rozhodují. Jen se běžte podívat do české krajiny, jak jsme ji za posledních 50 let zřídili!

Posledních pět let bylo mimořádně teplých a suchých, mluvíte se o tom, že je to projev klimatické změny. Letošní rok je naopak studenější a výrazně méně suchý, dokonce byl několikrát vyhlášen třetí povodňový stupeň. Ukazuje to, že dramatický popis probíhajících změn v krajině byl trochu přehnaný?

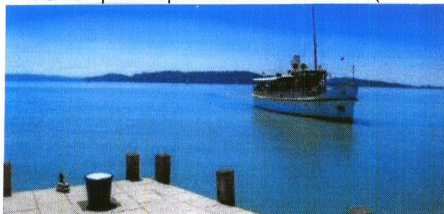
Bohužel, ty změny v krajině nevyvolala příroda, ale člověk svou chtivostí a pohodlností. To si můžeme připsat na vlastní vrub, a ne to svádět na sucho, vítr či deště. Podnět je záležitost dlouhodobá a souvisí s mnohými ději v přírodě, od těch geologických, přes atmosférické, o biologických ani nemluvě. I vesměra vlivy nás ovlivňují. A co umí naše děti ze školy? Špatně cizí jazyky, špatně jazyk český a jeho literaturu, pokřivenou historií, a z přírodních věd? Velmi se mi líbila ona slečna, která si veřejně pochvalovala to, jak v cizině umějí ovlivňovat hladinu moře! Měli bychom ji vrátit školně, zarámovat a ukazovat, jací lidé vycházejí z našich škol! Ano, dramatické změny v naší přírodě a krajině jsou, a můžeme si za to sami! Neznáme přírodní zákony a stavíme se jim na odpor. Jenže to nejsou zákony, které bychom mohli obejít. Ty musíme respektovat, jestli chceme mít příznivou a příjemnou naši krajinu a přírodu! **Dokončení na str.2**

HAJDUSZLOBOZLO má kemp hned u městského termálu, otevřeno až do osmi večer. Další cesta vede přes Szolnok, Keckemet až do jižního cípu země, **památníku bitvy u MOHACZE**. Roku 1526 zde zahynul dvacetiletý český, uherský a chorvatský král **Ludvík Jagellonský**. Pro nás to znamenalo Habsburky, pro Uhry 150 let turecké poroby. Hromadný hrob je obklopený desítkami dřevěných soch, uprostřed stylizované náznaky koní i padlých.

Koupeme se a nocojeme v městě **HARKÁNY**. Rozlehlý bazén je naplněn horkou vodou, která má nejvyšší obsah síry.

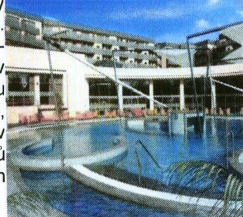
V **PECZI**, český **Pětikostelí** je rozhodně kostelů víc, nechybí synagoga ani mešita. Na několika místech tisíce pevně semknutých zámků na důkaz nerozlučné lásky milenců. Krásné město, opět varhanní koncert, arcibiskupský sklípkec jako zlatá tečka pobytu.

Pak už přes Kaposzvár k **BALATONU**. (600 čtverečních kilometrů, obvod 195km, na

jihu mělká voda pro děti, na severu svažité pobřeží.) Z kempu Zalator v **KÉSTHELY** si můžeme koupání vybrat – bazén či hlízké maďarské moře. Půl hodiny cesty je to ke krásnému zámku grófu Festetičů. Čisté baroko, dokonce odtud zní komorní hudba. **HEVIZ** je snad neznámější. Kráter sopky měří 5 hektarů, je zalitý minerální vodou,

teplou 33°C. Tisíce návštěvníků ve vodě na nahuštěných pneumatikách, či na dobře vybavených molech. Restaurace, masérny, kryté prostory. Bohužel zase musíme dál. U obce **ZALASZANTO** je kopci zcela nový bělostný budhistický chrám **STUPA MIRA** se zlatým Budhou. Zaslavil ho Dalajláma, kdo a proč ho někdo financoval - nevíme. Poslední kempování a koupání máme v **SÁRVÁRU**. Je to zcela nový lázeňský komplex ve stylu aquaparku. Otevřeno až do 22 hodin. Spánek - moc ne, jediná bouřka po celou cestu a po celou noc, zrovna v poslední den. Balíme za mokra a bláta a vracíme se domů trochu uschnout. S vědomím, že jsme řadu dalších termálů nestihli.

Pavel Hruban

Poznáváme **KLADNO 3**

Vzorné sídliště

Také jsme vyrazili, přes nepřízeň počasí – déšť, na bližší se seznámení se „Vzorným sídlištěm“, později zvaným **Sídliště Vítězného února**.

Po skončení 2.světové války bylo jasné, že zemi čeká období obnovy. Jednou z celostátních priorit bylo řešení bytové krize. To bylo obsaženo i v Programu dvouletky 1947-1949. Vznikl i program „vzorných sídlišť“, ve třech místech, kde šlo o růst těžkého průmyslu – Kladno, Most, Ostrava.

Místo v Kladně se našlo snadno – pole mezi Kladnem a Rozdělovem. Nové byty měly být i pro příliv nových pracovníků, přicházejících do Kladna obnovit a rozšířit výrobu v dolech i hutích. Na stavenišť byla zavedena vlečka KND (Kladno nučické dráhy) pro dopravu stavebních materiálů, využívalo bylo i nákladních aut, zjm. pro odvoz zeminy, byly však velmi poruchové.

Byly zpracovány i projekty nezbytných ubikací a kantýn pro stavební dělníky. Na stavbách pracovalo v létě 300- 500 dělníků, včetně brigádníků. Chyběly však odborné profese. Byly proto uskutečňovány četné náborové akce. Brigádníky byli mnohdy pracovníci místních závodů, kteří se ale vždy nemohli uvolnit. Vyřešily se počáteční problémy se zásobováním cihel a cementu i problém s vodou. Prostorem stavenišť tak zavedli potrubí mezi dolem Max a ocelárnami.

K 28.únoru 1950 bylo předáno do užívání 150 bytových jednotek. Dnes si už neumíme představit, jak se asi cítili lidé, když z bídných bytů se nastěhovali do moderního světlého 3 +1, s velkým obývákem, dětským pokojem a příslušenstvím, s velkou koupelnou i balkonem. K bytu patřily sklepy, v domech byly i prádelny s elektrickým mandlem.

Další výstavba se soustřeďovala na dostavbu severní dvouletkové části sídliště (domů s plochými střechami). Pro občanskou vybavenost se rychle postavily jesle i školka – (viz obrázek uprostřed) a potřebné obchody (potraviny, mlékárna, řeznictví, zelenina, trafik, ale i papírnictví) na tzv.Terase.

Postupně se začaly stavět další domy, např. tři „žlutáky“ v Sevastopolské ulici. Ty již byly jen 2+1,ale s mnohem větší /obytnou/ kuchyní. Původně se předpokládalo, že ženy v kuchyni nebudou trávit mnoho času, takže stačí malá a oddělená od zbytku

bytu, ale ženám vadilo, že mají špatný dohled na děti. Postupně se uvolňovaly nouzové ubikace a brigádníci a noví zaměstnanci se stěhovali do tzv.svobodáren. Ty byly stejného typu – ve třípatrových domech s garsonkami 1+1 s příslušenstvím, kterých vyrostla celá řada, vlastně několik řad. (Snímek středu Sídliště - Sever) Na druhé jižní straně sídliště se začaly také stavět další domy s byty 2+1.

Jiří Kústka

Neznáme přírodní zákony a stavíme se jim na odpor – dokončení ze str.1

Po zkušenostech minulých let se začaly rozvíjet nejrůznější projekty na zadržování vody v krajině, ať už mechanicky, nebo třeba výměnou pěstovaných surovin – na jižní Moravě se třeba začíná o tom, že by se mělo na pole třídit tradiční a k přírodě šetrnější pěstování zelenin.

Já si myslím, že je to nápad chvála hodný. Ale zase, jak kdo se toho chopí a co za hloupost vymyslí. Teď například byly zničeny svétoznámé travertinové vodopády Bubovického potoka národní přírodní rezervaci Karlštejn, neboť právě v rámci zadržování vody v krajině přestala tu téci voda a travertinové vodopády vyschly a travertin se rozpadá. Zejména v horkých letních dnech. A navíc, tuto akci podpořily i orgány ochrany přírody. Ano, šetrnější pěstování, dělání mokřadů tam, kde kdysi byly, a nevymýšlet si voloviny! A také řádně obdělávat půdu! A hnojit chlévskou mrvou! Že smrdí? Jen si přečtete Karla Čapka a jeho Zahradníkův rok!

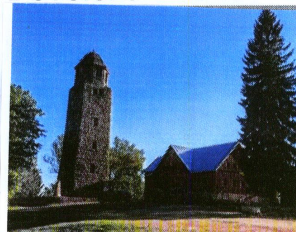
Losos ze Skandinávie versus český kapr. Olivový olej versus slunečnicový nebo řepkový. Mango, maracuja, kiwi – a proto tomu jablčka a švestičky. Někteří z nás si žili nad poměry a nevěděli, co roupama jíst. Teď už jsme nepoučitelní?

Většina naší společnosti, ale nejen naší, celé světové, si žije stále nad poměry. A vyzáduje to! Neříkám, že v malé míře tropické plodiny dovézt, abychom je ochutnali. Ale nechat jimi prohýbat stoly a pak je vyhazovat... Stejně tak palmový olej – kolik hektarů tropického pralesa už kvůli němu padlo. A moře jsme už skoro vylovili. Vždyť se o tom denně hovoří, a kdo pro to něco dělá? Která vláda si dovolí říci mořským rybářům „už dost!“ A co japonští velrybáři? Že je to tradice? Možná by byla, kdyby ty velké savce lovili harpunou z ruky a na malých člunech, jako kdysi. Ale dnešní průmysl, co do toho zasahuje? Hruza pomyslit. Bójíme se koronaviru, snad i oprávněně, a proč se tedy nebojíme, že vyvraždíme mořský život, který nám pomáhá udržovat atmosféru s kyslíkem? Proč se právě toho nebojíme? Vždyť stačí, že se dusíme v rouškách!

Byli jsme vynikající šlechtitelé. Šlechtitelský ústav ovoce a stejně tak zeleniny byl v polistopadové euforii zrušen. Nenahraditelné.

Takových užitečných ústavů bylo u nás po roce 1990 zrušeno! Jejej! Prý byly drahé. Inu, na vědu dnes pomalu každý kašle! Dnes okukujeme a závidíme těm, kteří to v těch letech neudělali, ale my jsme ušetřili peníze na dovoz drahých komodit a na ještě dražší stavby v krajině a na ničení přírody. Za to, že zemědělci nic nepěstovali a nechovali, jsme jim platili horentní sumy. Stejně tak jsme rozdali náš průmysl a divíme se, že zisky z něho dnes plynou do zahraničí. A naše věda je „krmena“ mrzkými a hladovými granty, mnohdy zahraniční provenience, takže nám z toho neplyne nic. (Parlamentní listy)

Dovolená v Lučanech

Po dvou letech opět zajistil výbor Klubu aktivních důchodců týdenní pobyt v penzionu Kity v Lučanech, poblíž Jablonce/Nisou v Jizerských horách.

Většina našich členů absolvovala několika-kilometrové vycházky do okolí Lučan, např. na kamennou rozhlednu **Bramberk** (787 m.n.m.) o výšce 21metrů, z roku 1912. Nebo k pramenům řeky Nisy, kde je v blízkosti hezké koupaliště s čistou, ale studenou vodou.

Vedení penzionu pro nás připravilo besedu se členem Horské služby, který sebou přivedl i psá-záchranaře, vycvičeného pro vyhledávání lidí, zasypaných lavinou.

Tak jako každý rok, byla také prodejní výstava jablonecké bižuterie, s výrobky opět na vysoké úrovni.

Jedno odpoledne bylo věnováno autobusovému výletu do **městečka Český Dub**, nacházející se jihozápadně od Liberce. Město je bohaté na historii, kterou se nemohou

pochlubit mnohá věhlasná místa.

V malebném kraji Podještědí kolem r.1110 na skalním ostrohu založil kníže Vladislav I. hrad Vladislavice s románským jednolodním kostelem, odkrytým archeologickým výzkumem roku 1995. V hradním areálu vybudoval po r.1237 velmož Havel z Lemberka pozdně románský klášter – johanitskou komendu sv.Ducha. Její pozůstatky byly odkryty v roce 2003 a jsou přístupné veřejnosti. V rajsském dvoře komendy byl

objeven hrob šlechtičny z 2.poloviny 14 století, kde byl nalezen i románský ostatkový kříž z doby kolen r.1200.

V polovině 13.století vzniklo sídliště s tržišťem, povýšené roku 1357, během návštěvy Karla IV., na městečko Dub. Renesanční radnice pochází z r.1717, johanitský spítál vznikl také v polovině 13.století, v něm manželka zakladatele komendy - Zdislava, léčila nemocné.

Z městských hradeb z konce 15.století se zachoval západní úsek a jižní věž, tzv.hláska – do 18.století sloužila jako šatlava.

Podještědské muzeum se nachází od r.1945 v tzv.Blaschově vile, kterou r.1880 vystavěl k sňatku své dcery Franz von Schmitt. Bohatě historické a národopisné sbírky prezentují pražský dvoupokojový byt Karoliny Světlé. Také je zde její pracovna, kde vznikaly její knihy a povídky. V muzeu je instalovaná kolekce barokníhoa empírového nábytku. Knihovna obsahuje 5000svazků a také staré tisky ze 16.- 19.století a vydání děl K.SDVětlé. V Českém Dubu také pobýval hudební skladatel Bedřich Smetana.

Všem členům SVOBODY návštěvu Českého Dubu vřele doporučujeme.

Závěr našeho pobytu patřil společenskému večeru, ke kterému patřil hudba, zpěv a tanec. Byla to opravdu bezva doboleňá.

M.Möstlová

BLAHOPŘEJEME

❖ **38. ZO KŠČM Kladno - Švermovo srdečné blahopřeje s. Václavu MARKOVI, který dne 14. září oslavil jubilejní 85. narozeniny . Do dalších let přejeme hlavně hodně zdraví, štěstí, osobní spokojenost, pohodu a životní jistotu. K přání se připojuje i OV KŠČM a děkuje za práci pro stranu,**

BLAHOPŘEJEME

U příležitosti významného **životního jubilea – 75 let, které oslavil 1. září,** chceme co nejsrdčněji blahopřát soudruhu **Františku JANDOVÍ,** předsedovi **28.ZO KŠČM Kladno.** Upřímně děkujeme za dlouholetou a obětavou práci pro stranu. Přejeme pevné zdraví, hodně štěstí, spokojenosti v osobním a rodinném životě a co nejvíce elánu, životní energie a optimismu do dalších let. **OV KŠČM Kladno**